

Το ιδανικό της κοινοκτημοσύνης

Σήμερα ήρθε η σειρά τού Τάκη να εντυπωσιάσει. Για να τα καταφέρει, κρατούσε στα χέρια του μια έπαυλη, ένα πολυτελές спор αυτοκίνητο, ένα ολόχρυσο πανάκριβο ρολόι, ένα σπίτι στη Μύκονο, ένα εκθαμβωτικό σκάφος, μια συλλογή με πολύτιμα ξίφη, έναν μπάτλερ και τρεις χάρλεϊ.

Αυτή τη στιγμή την περίμενε έναν ολόκληρο μήνα και τη ζούσε με τη λαμπρότητα κινηματογραφικού προβολέα. Τις κινήσεις του τις είχε σκεφτεί με προσοχή και τώρα τις εκτελούσε με πρωτοφανή άνεση και φυσικότητα. Έτσι, μαζί με την παρέα του, βγήκε από τη μεγαλοπρεπή έπαυλη της Εκάλης. Η πολυτέλειά της, η πισίνα και τα γλυπτά στον κήπο ξεσήκωσαν κύματα φθόνου ανάμεσα στους άνδρες που βιάζονταν δίπλα του. Το αεροδυναμικό αυτοκίνητο στο γκαράζ, ίδιο με διαστημικό σκάφος, ύψαινε τον κόλπο κάθε γυναίκας που τον συνόδευε. Κι όταν έσκασε μύτη στην Κηφισιάς, όλα τα βλέμματα καρφώθηκαν πάνω του. Τα φυμέ τζάμια δεν άφηναν τους άλλους οδηγούς να ξεχωρίσουν τους επιβάτες. Οι υποθέσεις έδιναν κι έπαιρναν. Μερικοί μάλιστα παράτησαν ραντεβού κι υποχρεώσεις και ακολούθησαν μέχρι το κλαμπ για να δουν ποιοι θ' αναδυθούν μέσ' από τις λαμαρίνες. Οι παρακαδόροι μόλις αντίκρισαν αυτό το εργαλείο τσακώθηκαν άγρια ποιος θα κάτσει στο τιμόνι και θα κάνει τη μόστρα του. Ο Τάκης, μονοπωλώντας το γενικό ενδιαφέρον, παρέμεινε

τρία-τέσσερα λεπτά στην είσοδο κοιτώντας συνέχεια την ώρα. Από τα εκπαιδευμένα μάτια των θαμώνων που έμπαιναν δεν ξέφυγε η λάμπη του ρολογιού. Ήξεραν πως κόστιζε πάνω από τρία εκατομμύρια και ήλπιζαν μέσα στο ημίφως του κλαμπ να μη φανούν τα δικά τους. Θα 'ταν ντροπή και ταπείνωση να συγκριθούν μαζί του.

Καθισμένος στο κεντρικό τραπέζι, ο Τάκης αναδείχτηκε σε αδιαμφισβήτητο αυτοκράτορα της βραδιάς. Η έπαυλη, το αυτοκίνητο, το ρολόι έπειθαν πως κάθε του κουβέντα για χλιδή και πλούτο ήταν αληθινή. Μοίραζε προσκλήσεις για το πάρτι που θα έστηνε στη Μύκονο. Υποσχόταν ότι θα ταξίδευαν όλοι με το σκάφος του. Διαβεβαίωνε ότι το σέρβις θα έγραφε ιστορία, γιατί χρησιμοποιούσε έναν καταπληκτικό οικονόμο. Μιλούσε μ' ενθουσιασμό για την πολύτιμη συλλογή από ξίφη που φύλαγε στο νησί. Δεσμευόταν ότι θα δάνειζε τις χάρλεϋ για μια βόλτα μέχρι τις πιο μακρινές παραλίες.

Όταν αργότερα θ' αποχωρούσε από το κλαμπ, πολλοί από τους δαιμόνιους ρεπόρτερ των κοσμικών θα τον απαθανάτιζαν άνετο και χαμογελαστό. Η φωτογραφία του θα κυκλοφορούσε ευρέως και οι λεζάντες θα δήλωναν την αμηχανία τους. Ποιος είναι αυτός ο φραγκάτος ώριμος κύριος, που ξεπηδάει σαν κομήτης, γοητεύει με την παρουσία του και τους θησαυρούς του κι ύστερα χάνεται αφήνοντας πίσω του ανεπιβεβαίωτες φήμες; Πολλά θα λέγονταν... Πάντως όλος αυτός ο ντόρος θα υλοποιούσε τους στόχους του Τάκη. Έντονη προβολή. Οργιώδες κουτσομπολιό. Ζήλια και φθόνος που έσπαγαν κόκαλα.

«Κανείς δεν θα μου κορδώνεται», σκεφτόταν. «Οι πιο πολλοί, αν όχι όλοι, θα νιώθουν κατώτεροί μου». Και μηρυκάζοντας αυτή την ικανοποίηση, επέστρεφε στο παλάτι της Εκάλης με μια από τις γκομενίτσες που δεν χόρτασαν ακόμα όνειρο και χλιδή. Θα την ξεπέταγε στα γρήγορα, γιατί ο

Λευτέρης ξεροστάλιαζε στην αναμονή και αδημονούσε να εντυπωσιάσει με τα ίδια πολύτιμα αγαθά. Κι ύστερα ο Άγγελος, ο Θάνος, ο Σταύρος και αρκετοί ακόμα που έστεκαν στην ουρά...

Ήμασταν μια παρέα σαρανταπεντάρηδων, κάποιοι φίλοι απ' τα παλιά, ενώ άλλοι γνωριστήκαμε πρόσφατα και συνεταιριστήκαμε για τις ανάγκες του συγκεκριμένου σχεδίου. Κοινό στοιχείο που μας ένωσε σαν παντοδύναμη κόλλα, μια πικρή, φαρμακερή διαπίστωση. Ποτέ δεν θα γινόμασταν μεγιστάνες του πλούτου. Ποτέ δεν θα εξελισσόμασταν σε μέλη του διεθνούς τζετ-σετ. Ποτέ ένα μας νεύμα δεν θ' ανεβοκατέβαζε τις τιμές των μετοχών σε ολόκληρο τον κόσμο. Τι κρίμα! Τι απογοήτευση! Και τι κίνδυνος να συμφιλιωθούμε με το περωμένο μας! Η μιζέρια άνοιγε κιόλας την αγκαλιά της.

Για κακή μας τύχη, οι οικογενειακοί τάφοι δεν ορθώνονταν στολισμένοι με χρυσό και διαμάντια που θα μπορούσαμε να εξαργυρώσουμε. Οι δουλειές μας, αξιοπρεπείς και καλοπληρωμένες, μας επέτρεπαν να παίρνουμε ελάχιστη μόνο μυρωδιά από τη χλιδή που άλλοι καταβρόχθιζαν με χρυσά κουτάλια. Οι παράνομες δραστηριότητες με τα πολλά λεφτά –ναρκωτικά, πορνεία, εμπόριο όπλων κ.λπ.– ή δεν βρέθηκαν στο δρόμο μας ή αποδειχτήκαμε πολύ δειλοί και σιχασιάρηδες για να τις αγγίξουμε.

Είχαμε καταδικαστεί σε ισόβια στέρηση πλούτου. Τα πιο αστραφτερά αυτοκίνητα θα τα οδηγούσαμε μόνο σε τεστ-ντράιβ. Στα πιο ακριβά ξενοδοχεία θα πηγαίναμε μόνο με τις ειδικές προσφορές των τουριστικών πρακτορείων, όταν για κάποιο λόγο θα κυνηγούσαν πελάτες με το τουφέκι. Τις πιο κουκλάρες γκόμενες θα τις γαμούσαμε μόνο με τη σέφη, ή το πολύ-πολύ να παίρναμε μια μικρή ιδέα από αυτές

πηδώντας κάποια πόρνη πολυτελείας. Ήταν αυτό ζωή; Πώς θα χειριζόμασταν τις χιλιάδες ανεκπλήρωτες επιθυμίες που μας βασάνιζαν κάθε μέρα με τον φρικτότερο τρόπο;

Ο Σταύρος, ας είναι καλά, επινόησε μια κάποια λύση και μας διέσωσε από την πλήρη κατάρρευση και τη νευρολογική κλινική. Η σκέψη του φαινόταν απλή και στη βάση της υπήρχε μια άσχημη προσωπική εμπειρία. Φανατικός της θάλασσας και των σπορ, προβαίνοντας συνεχώς, για πολλά χρόνια, σε αιματηρές οικονομίες, κατάφερε ν' αποκτήσει ένα σκάφος από αυτά που τα βλέπεις και σου πετιούνται τα μάτια έξω. Για μια δεκαετία τουλάχιστον δεν άλλαξε αυτοκίνητο, στριμώχτηκε σ' ένα μικρό διαμέρισμα, δεν ταξίδεψε ούτε μια φορά στο εξωτερικό, έκοψε με το μαχαίρι τις πολυέξοδες διασκεδάσεις, τις δαπανηρές γκόμενες, ακόμα και την αγορά νέων κοστούμιών. Αποτέλεσμα; Ένα πολυτελές κότερο, που λες και βγήκε από ταινία του Τζέιμς Μποντ.

Το καμάρωνε, το γυάλιζε, το φωτογράφιζε... αλλά δυστυχώς δεν το απολάμβανε στο βαθμό που ήθελε γιατί ορισμένα βασικά αξεσουάρ δεν περιλαμβάνονταν στον εξοπλισμό του. Για παράδειγμα, ντρεπόταν να εμφανίζεται στη μαρίνα μ' ένα δευτεροκλασάτο αμάξι που τον έκανε να μοιάζει περισσότερο με καμαρότο και σε καμιά περίπτωση με πλοιοκτήτη. Ένιωθε ταπεινωμένος που δεν μίσθωνε πλήρωμα κι έπρεπε ν' ασχολείται με όλα ο ίδιος. Του έλειπαν οι χλιδάτοι φίλοι με τα κοκτέιλ στο χέρι και οι μουνάρες που θα ξάπλωναν στο κατάστρωμα.

Φυλακισμένος μέσα στο πλωτό ανάκτορο, αγωνιζόταν να βρει λύση στο πρόβλημα και ύστερα από μήνες μας παρουσίασε την πρότασή του, ομολογώντας πως, αν δεν τη δεχόμασταν, θα εξαναγκαζόταν να πουλήσει το πολυπόθητο σκάφος. Από τις πρώτες διστακτικές κουβέντες που είπε μπήκαμε αμέσως στο νόημα.